

særlig der, det Forhold har gjort sig gældende, —, at Folk, der er dybt aandssvage, skal kunne faa Invalidrente. Men det hænger jo som allerede nævnt sammen med dette, at Sygekasselovens Bestemmelser ikke dækker de tilsvarende Bestemmelser i Invalideforsikringsloven.

Forslagets § 1 bruger Udtrykket i Sygekasselovens § 7 om Tilstedeværelsen af en uheldelig Sygdom. Men selv om man nu kan optage Personer, der lider af saadanne Sygdomme, i Sygekasserne, er det dog ikke Meningen, at de uden videre skal have Ret til Invalidrente. Ved det foreliggende Lovforslag søger man at komme bort fra det uheldige Forhold, at saadanne Personer kan faa Invalidrente. Hvor Grænsen skal sættes med Hensyn til, hvem der skal kunne faa Invalidrente, er jo ikke saa let at sige. Det er muligt, at den bør bestemmes under Hensyn til, om vedkommende er i Besiddelse af $\frac{1}{3}$ af Erhvervsevnen; men hvad $\frac{1}{3}$ af Erhvervsevnen betyder, vil altid kunne være Genstand for Fortolkning. Alligevel mener jeg, at det er godt, at vi ved Indførelsen af denne Bestemmelse faar rettet den første Skavank ved det bestaaende. Der synes ogsaa fra alle Sider at være Enighed om, at vi bør have rettet noget ved dette Forhold. Det er jo en Sag, som har været behandlet og diskuteret mange Gange, inden man er naaet til det, der nu foreligger her. Om det vil være det rette i alle Henseender, er jo ikke givet; det vil vise sig under Udvalgsarbejdet. Men for mig staar det saaledes, at det er et godt Grundlag, der her lægges. Der er dog nogle Bemærkninger, jeg vil gøre om Enkeltheder.

I § 1, 3die Stykke, er der en Bestemmelse om, hvordan der skal forholdes, naar der ikke er Enighed om, hvorvidt en Person er i Besiddelse af $\frac{1}{3}$ af sin Erhvervsevne og dermed skal være berettiget til Forsikring mod Invaliditet. Fremgangsmaaden er ret omstændelig. Jeg gør opmærksom paa, at flere af de Instanser, der skal deltage i Afgørelsen af Spørgsmaalet, har udtalt, at Fremgangsmaaden vil blive dyr, og at der maa Hjælp til. Jeg er altid noget betænkelig ved saadanne Udtalelser. Naar de Folk, som skal have med Sagerne at gøre, paa Forhaand siger, at vi skal have flere Embedsmænd til at klare Sagerne, er jeg bange for, at vi ogsaa let faar flere. Dette 3die Stykke kan saaledes maaske komme til at medføre flere Udgifter, end man har tænkt sig. Jeg antager, man i Udvalget vil kunne forhandle om dette Punkt og se, om der muligvis er noget at rette.

Der er et andet Punkt, jeg lige vil sige

et Par Ord om. Det er § 4, hvor der staar: „Er en Anbringelse som nævnt først sket efter Invalideforsikringslovens Ikrafttræden, kan Invalideforsikringsfondens Direktion . . . bestemme, at det Beløb, som udbetales den paagældende selv, forhøjes til $\frac{1}{3}$ af Renten, selv om Udgifterne ved Anbringelsen andrager et Beløb, der overstiger $\frac{2}{3}$ af Renten.“ Efter den Paragraf ser det ud til — idet jeg holder mig til de aandssvage —, at en aandssvag, som faar hele sit Ophold, faar alt, hvad han skal bruge, vil kunne samle sig nogle Penge. Jeg ser nok, at det næste Stykke siger, at „ved denne Bestemmelse vil der blandt andet være at tage Hensyn til, hvorvidt den paagældende er familieforsørger, i hvilket Tilfælde Direktionen ligeledes indhenter en Erklæring fra Bestyrelsen for Familiens Opholdskommune“. Jeg havde egentlig ikke tænkt mig, at aandssvage eller andre med dem ligestillede skulde kunne sidde og samle Penge, men jeg mener ogsaa, det er den Slags Ting, der kan forhandles om.

Der er ogsaa overfor mig blevet gjort nogen Indvending mod § 6, mod dette, at man lader Arbejdsgivere, der tidligere har maattet svare Bidrag til Invalideforsikringsfonden, uden at deres Arbejdere nogen Sinde kunde vente at faa noget, faa deres Bidrag refunderet. Jeg synes, det er rigtigt, at man gør det, men det er overfor mig blevet hævdet, at det vilde kræve et saa kostbart Apparat at faa Sagen undersøgt, at det maaske ikke kunde betale sig at gøre det.

Jeg mener imidlertid, at disse Forhold dog er mindre væsentlige. Det væsentlige er § 1, der ændrer det Forhold, at aandssvage og med dem ligestillede kan blive Medlemmer af en Sygekasse og derved faa Ret til Invalidrente.

Jeg ønsker ikke paa dette Tidspunkt at udtale mig mere, idet jeg ved, at den næste Taler er særlig inde i disse Forhold, og han vil formodentlig forelægge Sagen set fra hans Synspunkt; maaske der saa bliver Anledning til at vende tilbage til den. Jeg vil gerne med disse Ord anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Steinke: Maa jeg, forinden jeg gaar over til selve Lovforslaget, tillade mig en rent personlig Bemærkning. Den gaar ud paa, at jeg har haft visse Betænkeligheder ved at optræde som Ordfører i denne Sag dels paa Grund af de forskellige offentlige Angreb, der er rettet mod Invalidereffens Fortolkninger særlig af Lovens § 3, Angreb, der særlig er fremkommet fra Aandssvage-